

לפרשות ניצבים וילך (3)

א. בסוף ימיו, מוצא את עצמו משה נפרד – מן המסע המפרך שהיו חייו, מאלהים ומן הקשר שנרקם ביניהם, מן התפקיד-הייעוד שעיבב את דמותו. בסוף ימיו, מצווה משה את ההמשכיות, כי כל סוף הוא התחלה חדשה.

ב. (א) וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל: (ב) ויאמר אלהים בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא וה' אמר אלי לא תעבר את הירדן הזו: (ג) ה' אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר ה': [דברים לא, 1 – 3]

ג. בכניסה אל יער השנה החדשה, הלב רועד מפחד מפני הנמרים - ניסיונות שלא נעמוד בהם, מפני הנחשים - כאבים שלא נוכל להם. בכניסה אל יער השנה החדשה, הידים מזיעות מהתרגשות ומתשוקה להתגבר, להתבגר.

ד. ישראל אלירז

ביני לבין הענן על הגבעה הקטנה שאני יושב עליה כשאני לך די
אני נזכר: פצמ, לפני שנים, ישבנו מול אשה לבנה ואתה
דברת בשקט, לא בלחישת, מקיף את השעה ההיא בזכוכית
כאלו היתה סוג נדיר של פריחה, נשען על השלחן
(בתנועה נעימה שלא יכלת להעזר בה עד אז)
נוטה אליה, בקשת האור, להתבונן מקרוב בדברים שאמרת,
לא מפתע, בפעם הראשונה, עלי ועליה,
בפשטות שעוררה בי אליה מדה של הערקה, כמעט
פליאה, שאנו תמיד שומרים אותן למבגרים מאתנו.
לא הבנת, כשאני אנו, למה הנחתי כף-יד על כתפה. חפשת
מיד את גדר הדנדריים שאתה מציב תמיד בינה לבין
מה שאיננו ומצאת, לשמחתה, כדור-אוי-מה, לך דף אחתיו,
הבטתי אחריה (ראיתי הרבה יפוי) כמו בדבורה, שכמוה
אתה יוצר סביבה, בתנועת כח מתמדת, נדמה ללא סבה,
שקט מתוק. את הטיול החמצוני. כבר היה מאחר, וסביב:
שקט המלא את היער, שהכל בו נע נכון עד
שלא נכנס הנמר שקוראים לו בגרות